

dovnic v Maribor, ker ga je dné 24. kimovca leta 1862. ugrabila bleđa smrt. Toda še na smrtni postelji je priporočil gospej grofici Brandis, predsednici gospejnega društva, in rajnemu kanoniku Kosarju, naj ne mirujeta prej, dokler ne pridejo redovnice.

Ta zadnja želja blagega vladike se je izpolnila na dan sv. Terezije l. 1864. Pozivu gospejnega društva so se odzvale šolske sestre v Algersdorfu pri Gradcu in poslale v Maribor tri sestre, ki naj bi prevzele malo sirotišnico. V stanovanje so jim prepustili polovico najmanjše hišice v Schmidererjevi ulici. Leta 1866. so osnovale sestre poleg sirotišča in šole za ročna dela dvorazredno zasebno dekliško šolo; sedaj so se preselile v večjo hišo iste ulice. L. 1869. so to hišo kupile in istega leta postale neodvisne od graškega samostana, uredivši lastno provincijo z materino hišo v Mariboru, kjer so si odslej vzgajale bodoče redovnice poleg gojenk v zavodu. To je začetek samostana, katerega nam kaže slika.

L. 1874. se je razširila dvorazredna zasebna šola v šestrazrednico in leta 1875. je dobila pravico javnosti. L. 1892. je podelilo ministerstvo za uk in bogočastje z odlokom dné 14. pros., št. 831, pravico, osnovati zasebno žensko učiteljišče.

L. 1890. so sestre uvêdle otroški vrtec z nemškim, l. 1894. vrtec s slovenskim jezikom. Šestrazredna dekliška šola je postala z letom 1894. vadnica, katera se od l. 1896. razširja s slovenskimi vsporednicami.

Od l. 1896. ima učiteljišče vsled ministerkega odloka z dné 20. vel. travna l. 1896., št. 12.158., pravico javnosti; obsega štiri letnike, pripravljalni tečaj in tečaj za učiteljice ročnih del. Koncem šolskega leta 1896.—97.

je štel zavod 509 gojenk, — na učiteljišču samem jih je bilo 136.

Gojenke, stanujoče v samostanu, so bile večinoma s spodnjega Štajerskega, Kranjskega in Koroškega; nad polovico jih obiskuje učiteljišče.

Naloga zavodu je, odgajati deklice v pravem krščanskem duhu, pridobiti jim vse potrebne kreposti in vrline, posebno vljudno in dostojno vedenje pa čut za mirno domače življenje; poučiti jih hoče v vseh ženskemu spolu potrebnih vednostih, da morejo ustrezati vsem zahtevam prihodnjega poklica. Zavodu poglobitna naloga pa je vzgojiti omenjenim trem deželam vzglednih katoliških učiteljic. — Za to težko nalogo si prizadevajo sestre z vsemi sredstvi, in dosegaajo tudi lepe uspehe.

Kako so pa sestre nakupile toliko prostora, kako postavile tako veliko poslopje? Ljubezen, ki vse premore, zmogla je tudi to. Razven pokojnega knezoškofa J. M. Stepišnika, ki je bil zavodu vedno naklonjen, in mil. gosp. knezoškofa M. Napotnika, našle so sestre dobrotnikov vseh stanov in po vseh krajih.

Prvi in največji dobrotnik zavodu je pokojni cesar Ferdinand Dobrotljivi, drugi pa je sedanji presvitli cesar, deželni oče Franc Jožef I. s presvitlo cesarico Elizabeto. — Pa kdo more prešteti vse dobrotnike? Trditi smemo po pravici, da ni dežele avstrijske, ki ne bi bila pripomogla z večjim ali manjšim darkom rastočemu zavodu do cveta.

Res je, marsikateri dolg skrbi predstojništvo še danes, in še bo minulo nekaj let, predno se zmanjša to breme, a niti to jih ne ovira in jim ne omaje trdne vere v božjo pomoč.

Prospekt.

Nove slovenske oglednice so ravno sedaj izšle v Celovcu. Čisti dobiček je namenjen družbi sv. Cirila in Metoda. Risane in tiskane so jako lepo in predstavljajo v vkusno sestavljeni skupini, katero prepleta lipovo vejevje, slovensko narodno šolo v Velikovcu, vojvodski prestol na Gosposvetskem polju in spominik celovškega zmaja s slovenskim junakom Blagoco; torej pomenljive spominike iz raznih dob, ki kažejo na slovensko pravljico davno minulih časov, na boljše narodno preteklost in na upapolno sedanost in bodočnost. Dopisnice nosijo tudi znana Gregorčičeva verza:

„Orodje v desni, v levi meč
Svoj dom gradimo se boreč!“

Tiskane so v peterih barvah, namreč: rudeče, modro, svetlo-zeleno, temno-zeleno in bronasto-rujavo. Jeden komad stane 5 novcev. Naročila pri M. Župancu v Celovcu.

Podporno društvo za slovenske visokošolce na Dunaju je nedavno razposlalo svoje deveto letno poročilo, iz katerega se vidi, da je imelo v letu 1897. 1533 glđ. 4 kr. dohodkov in 1190 glđ. 64 kr. stroškov. Za darove se odbor iskreno zahvaljuje in prosi novih prispevkov.

Darove sprejema vč. gospod Franc Jančar, monsignor, papeški častni komornik, župnik nemškega viteškega reda, Dunaj, I., Singerstrasse 7.